

Коббл-Гілл

КУПИТИ

Захопливий роман, що розповідає про рік із життя чотирьох сімей в елітному районі Брукліна — Коббл-Гілі. Тут між чотирма подружніми парами та їхніми дітьми назрівають неминучі шторми. Колишня співачка Менді настільки незадоволена материнством і своїм фізичним станом, що симулює виснажливу хворобу лише, щоб привернути увагу свого чоловіка Стюарта, колишнього учасника бойбенду. Стюарт невзаємно закоханий у шкільну медсестру Пічес, яка має недолугого чоловіка на ім'я Грег — він усюди носить шумозаглушувальні навушники.

За кілька кварталів живе Рой — відомий британський романіст, який ніяк не може написати свою наступну книжку та втрачає шлюб з невтомною Венді. За рогом — Таппер — нервовий промисловий дизайнер-інтроверт, який має склад, повний протезів кінцівок. Він намагається втихомирити свою невловиму дружину-художницю Елізабет. А ще у книжці ви зустрінетеся з парою підлітків...

Рік тому

— Ти бачив? Черга на цілий квартал чекає, поки відчинять двері. Там же стільців усередині на всіх не вистачить!

Рой Кларк ніяково вигнув шию. Він хотів простояти весь за-хід, та власник книгарні поставив для нього високий табурет.

— Значить, не варто надто довго їх затримувати. Трохи почитаю, підпишу кілька книжок — і додому.

— Вони прийшли побачити тебе, — у руках Венді Кларк, його дружини, уже якимось дивом опинився келих просеко, яким мали пригощати відвідувачів. — Не варто так поспішати. Вони — наші нові сусіди. Було б добре з ними потоваришувати.

Рой розстібнув гудзики на манжетах, закотив рукави, потім знову їх опустил. Він був вдячний Венді за її натхненний оптимізм, та з голови не йшла думка про те, навіщо взагалі на це погодився.

Коли вони вперше вибралися пройтися новим районом, Венді помітила оголошення на закритій риштуванням вітрині на Сміт-стріт: «"Книжковий куточок на Сміт-стріт" — відкриття за 2 тижні!». Не вагаючись жодної миті, вона оминула купу будівельного сміття та зайшла до книгарні привітатися. Рой залишився на вулиці, наче щоб викурити сигарету, хоча він не кутив.

Наступного дня Венді переслала йому електронний лист від Джефферсона, власника книгарні, з темою «У день відкриття відбудуться читання Роя Кларка!!». У самому листі було повно вихвалянь і лестощів. Ніколи в житті, навіть у найсміливіших мріях, Джефферсон не міг уявити, що на відкриття його книгарні завітає той самий Рой Кларк. Рой не хотів видатися мудилом.

От тільки йому кортіло влитися в життя Брукліну поступово: дати собі час неспішно його вивчити й дозволити іншим помалу дізнатися про

себе. А не так — трах-бабах! — привітаймо славетного й знаного автора, який, шкода вас розаровувати, уже майже не сприймає себе письменником, бо останнім часом він дедалі більше чаює та наминає тости замість того, щоб писати.

Шай Кларк, молодша дочка Роя та Венді, якій уже виповнилося п'ятнадцять, усерйоз роздумувала вдати, ніби в неї щойно почалися місячні. Вона неабияк нервувалася через перший день у новій американській школі, куди мала піти за кілька днів. До того ж дівчина переймалася через батька, бо бачила, як той мучиться. Незвичне ім'я для Шай придумала її старша сестра: мовляв, щоразу, як хтось схилявся поагукати, маля ніби відверталася, уникаючи чужих поглядів. Зараз же Шай рівнесенько сиділа в першому ряду, міцно стуливши свої бліді оголені коліна. Вона не була певна, скільки ще зможе спостерігати батькові страждання.

— Уже буду відчиняти двері, — оголосив Джефферсон.

На ньому була важка чорно-зелена вовняна сорочка. Хоча настав перший тиждень вересня, на вулиці вже було не менше ніж 25 градусів. Його довга й густа коричнева борода мала такий вигляд, ніби в ній запросто могло мешкати сімейство білок.

Чергою на тротуарі пронісся збуджений шепіт. Джефферсон прочинив скляні двері та притримав їх, запускаючи відвідувачів.

Майже три тижні тому Рой і Венді перебралися з Лондона у Коббл-Гілл** — чарівний заможний райончик з аристократичними мастками на південь від Бруклін-Гайтсу. Коли сім'я розвантажувала меблі й коробки з речами, навколо зібралося чимало людей з довколишніх будинків. Вони стояли зі своїми дітьми й собаками, із цікавістю спостерігаючи за процесом. Венді те не турбувало. Вона мала роботу: розпаковувала коробки й роздавала вказівки. Тим часом Рой дивився, як за ними спостерігали сусіди. Саме тоді в нього вперше промайнула думка, що

вони переїхали взагалі не до великого міста — радше до крихітного присілка, де ніщо не лишиться непоміченим.

Рівні ряди складаних стільців, що їх розставив Джефферсон, заповнювалися дуже швидко. Люди знай обіймалися то там, то там — здавалося, тут усі одне одного знали. Рой натомість не знав нікого. Що його агент, що видавець лишилися в Лондоні.

Він навіть не сказав їм про цей захід. Цього разу його агентом стала Венді, дай їй Бог здоров'я.

Рой непорушно сидів на табуреті, вдаючи схвильованість. Голоси то стихали, то знову прохоплювалися. Хтось торкнувся його ліктя.

На його колінах опинився примірник «Помаранчевого», його найпопулярнішого роману, за мотивами якого, власне, «Ейч-Бі-О» зняв відомий серіал (Дрю Беррімор, Кевін Діллон, Г'ю Грант, Френсіс Макдорманд, Джонатан Ріс-Маєрс і Крістен Стюарт у головних ролях), що виходив протягом чотирьох сезонів. Він кліпнув і міцно стиснув книжку в долонях. Письменник збирався прочитати уривок про пожежників: цей шматок був досить упізнаваним завдяки серіалу, трохи пікантним, а до того ж завжди викликав у нього сміх. Його агентка, здібна двадцятивосьмирічна дівчина, яка успадкувала цю посаду після смерті попереднього агента, сказала, наче це «чарівно», що власні твори досі змушують його сміятися. Він подумав, що найкраще було б причарувати й нових сусідів, якщо це можливо.

Перед ним промайнула тінь.

— Дякую, шановні друзі й сусіди. Вітаємо у вашій новій книгарні — «Книжковому куточку на Сміт-стріт». Я вже давно виношував мрію про відкриття цієї крамниці, тож мені неймовірно приємно бачити вас усіх тут цього вечора, — почав Джефферсон.

Рой нервово засовався на табуреті. Уже майже час.

КУПИТИ